

Ma Mậu Thân Tại Huế

Những ai sống tại Huế mà không biết chuyện Ma tại trường Trung-Học Gia-Hội thì không phải là dân Huế.

Trong cuốn Luyện Văn (trang 99), ông Nguyễn Hiến Lê đã nói: “Tôi chưa gặp ma lần nào (mong lắm mà không được) ...”

Có lẽ ông ta muốn thấy ma là để xem cách tả ma của vài tác-giả có đúng hay không. Tôi nghĩ là tôi may-mắn hơn ông ta vì tôi không những đã thấy ma một lần, mà thấy nhiều lần. Sau đây tôi chỉ xin tường-trình lại đúng 100% những hiện-tượng, những điều tai nghe mắt thấy để tùy quý vị thẩm-định. Ma Tại Trường Trung-Học Gia-Hội Huế. Trước khi nói đến ma Mậu-Thân, tức ma tại trường Gia-Hội, tôi xin sơ lược vài nét về biến-cổ Tết Mậu-Thân, vì tôi nghĩ rằng những hồn ma tại trường Gia-Hội là do biến-cổ đó mà ra.

Khi Việt Cộng tấn công vào thành phố Huế thì tôi đang ở tại Gia-Hội, cạnh xóm nhà vài người bà con ở đường Nguyễn Bình Khiêm. Tôi xin về phép để chung vui Tết với gia-đình; nhưng trước khi lên làng để thăm thầy mẹ, tôi ghé lại nhà người anh thì bị kẹt tại đây. Tôi phải cải trang và trốn chui trốn nhủi từ nhà nọ sang nhà kia. Nghe những người hàng xóm kể lại thì từng nhóm VC nhiều lần vào nhà tôi lục-soát, nhưng may là tôi không có trong nhà.

Sau một thời-gian chừng bảy hay tám ngày, khi được tin đồn Mang Cá đang còn được quân-đội VNCH bảo vệ thì tôi cùng gia-đình người bạn và một nhóm người khác tìm cách trốn về Bãi Dâu rồi vượt sông sang Bao Vinh. Tôi mặc áo quần rách-rưới, đội cái nón rách gãy vành và ôm một cháu bé của một gia-đình trong đoàn vừa run vừa đi. Khi gần đến Bãi Dâu, rất may là chúng tôi gặp những tên VC địa-phương chừng 13, 14 tuổi. Chúng rất dễ-dãi nên chúng tôi đi lọt và đến Bao Vinh an-toàn.

Chừng 1 giờ trưa hôm ấy, hướng về Gia-Hội, chúng tôi nghe rất nhiều tiếng súng nổ của VC xử tử nhân-dân. Thật là hú vía! Nếu chậm một vài giây thì chúng tôi cũng tiêu-tùng rồi!

Chúng tôi ở đây chừng một tuần hay 10 ngày, luôn ngóng về Gia-Hội. Trong thời-gian này, một anh bạn thân của tôi là viên Đại-Úy làm ở đại-đội Quân-Nhu thường xuyên thăm-viếng và giúp đỡ chúng tôi về tinh-thần cũng như vật-chất, và nhất là cho biết những tin sốt dẻo về cuộc chiến.

Khi nghe tin Gia-Hội đã được giải-phóng, gia đình bạn tôi và tôi bèn trở về ngay. Anh ta nôn nóng muốn biết ngôi nhà mới xây của anh có bị bom đạn gì không. Còn tôi thì muốn biết chiếc xe Vespa Sprint của tôi mới mua vứt sau hè nhà của người bà con còn hay mất. Tôi nghĩ xe có mất cũng chẳng sao, chỉ tiếc những thứ quan-trọng cất trong xe. Nhưng rất may, nhà cũng như xe còn nguyên-vẹn.

Khi chúng tôi chưa tới trường trung-học Gia-Hội, cách chừng 1 km, thì đã người thấy mùi hôi thối nồng-nặng. Đến nơi thì một cảnh rất thương-tâm bày ra trước mắt. Hơn

400 tử thi ửng hồng hay đỏ được sắp sít nhau từ cổng trường vào tận sau hàng tre. Theo lời mấy người đi giúp đào xác kể lại thì một, hai ngày trước đó, thân-nhân đã đến nhận chừng 150 xác đem về mai-táng rồi.

Tôi không hiểu chỗ ở đâu mà chôn nhiều như vậy? Tại Gia-Hội, ngoài trường Gia Hội còn có những mồ chôn tập thể khác: Ba Viên gần chùa Diệu Đế, bãi đất sau chùa áo vàng Tăng-Quang-Tự, Bãi Dâu, nhưng tôi không rõ số lượng tử-thi là bao nhiêu. Mấy đứa em và bà con của tôi thì tôi biết chắc là bị chôn sống ở Kim-Long nhưng tôi cũng cố gắng đi quanh một vòng để họa may nhận ra xác người quen nhưng thối quá nên phải dội lui!

Những ai đến nhận ra xác thân-nhân thì kính cho các cụ đã đào xác một ít tiền để uống rượu mà thôi. Đêm đến, những xác chưa có người nhận thì bị heo hay chó ăn bót tay chân! Trong cuốn hồi-ký, tướng Westmoreland nói số người bị giết trong vụ Mậu-Thân tại Huế là 2800 người. Thật ra, cả Huế và các vùng phụ-cận, tổng số người chết là gần 8000 người. Tôi muốn viết thư phân-bua với ông ta nhưng chưa có dịp.

Tám, chín tháng sau ngày Tết, hay gần suốt cả năm Mậu Thân, Huế là một thành phố chết... Hầu như mỗi ngày hay mỗi tuần, ở một góc phố, trên một con đường, trên một cánh đồng, trong sân đình, chùa, hay trong sân của trụ sở xã, người ta thấy một nhóm 5, 6 người mặc đồ tang ngồi quanh 1, 2 cái tiểu (hòm nhỏ) bọc giấy điều khóc lóc một cách rất ai oán; tiếng khóc vọng ra cả một vùng! Họ là những người vừa tìm ra xác thân nhân ở một nơi nào đó. Những người qua đường thường là đồng cảnh ngộ nên dừng lại thăm hỏi.

Mỗi khi thấy những cái quan tài màu đỏ là tôi rùng mình! Màu đỏ thường tượng trưng cho sự tươi vui, hạnh phúc như màu đỏ của hoa hồng, của thiệp cưới, của bao lì-xi... nhưng màu đỏ của quan tài trông rất là dễ sợ!

Không riêng gì thành phố Huế, tại các quận trong tỉnh Thừa Thiên như Phú Thứ, Phú Vang, Phú Lộc, Hương Trà, Hương Thủy, Phong Điền, v.v... cảnh những đoàn người đi tìm xác thân nhân xôn xao diễn ra hàng ngày.

Những tiếng khóc ai-oán, những quan tài đỏ rùng-rợn... cảnh sắc tang-tóc đó không bao giờ phai mờ trong óc tôi được! Còn nóng hổi như mới xảy ra ngày hôm qua!

Không hiểu vì sao mà VC thù ghét dân Huế đến như vậy?

Vài năm sau, khi nhắc đến biến cố Mậu Thân, vài sĩ quan Mỹ đã nói với tôi rằng: “Số người bị chết oan ở Mỹ Lai đâu có nhiều mà VC thổi phồng lên thành 150, xây lăng dựng bia làm rùm beng lên với cộng-đồng quốc-tế; còn tụi nó giết 8,000 người ở Huế thì sao lại im re? Hay là tên người chết quá nhiều nên không thể làm bia đá lớn để mà khắc lên được?”

Sau khi VC chiếm miền Nam, tôi còn được tiếp-tục đi dạy một vài năm tại trường trung học Gia-Hội. Và tôi thấy dư âm của Mậu-Thân vẫn còn lẫn-quất đâu đây. Đôi khi làm bồn hoa, trồng cây hay cuốc cỏ, học sinh tìm thấy một vài ống xương, một mái tóc, hay một đầu lâu trong bụi tre là chuyện bình-thường.

Hồi đó, đêm đêm các giáo sư được phân công trực. Một bữa nọ, tôi được phân công trực cùng với anh bạn. Đến 1 giờ sáng, anh ta bảo tôi:

“Tôi cần về nhà để rửa mấy cuốn phim, anh trực một mình có sợ không?”
Tôi bèn đáp: “Không sao, anh có việc cần thì cứ về đi.”

Anh ta đi rồi tôi mới thấy lạnh người! Tôi vừa nằm xuống được vài phút thì nghe tiếng guốc lóc-cóc và tiếng cười trên lầu, ngay trên phòng giáo-sư. Chừng năm phút sau tôi nghe tiếng guốc đi dọc theo hành lang, tôi liền chạy vụt ra sân ngược nhìn lên thì thấy một vệt trắng, tựa như một cái khăn, loáng lên nơi cửa sổ hai, ba lần rồi biến mất. Tôi nằm xuống lại và cố ngủ nhưng lại nghe tiếng cười nổi lên, lần này rất là ghê-rợn! Tôi chạy ra sân và nói vọng lên lầu: “Cô nương nào đó, có buồn thì xuống đây nói chuyện cho vui!”

Không nghe trả lời, tôi vội bước vào. Tôi lại nghe tiếng cười rùng-rợn và tiếng rầm-rầm của bàn ghế bị xô đẩy. Tôi bèn ngồi dậy, chấp tay nói: “Tôi biết các Bạn bị giết một cách oan-uổng! Nhưng các Bạn chưa chết! Các Bạn còn sống trong khuôn viên này! Tôi cầu mong vong linh các Bạn sớm tiêu diêu nơi Miền Cực Lạc!” Sau đó tôi đọc mấy câu chú thì tiếng cười im bặt, và tôi ngủ đi khi nào không biết.

Sáng hôm sau, đến trường tôi kể chuyện bị ma khuấy phá cho mọi người nghe thì mọi người đều bảo: “Có lạ gì đâu! Ai trực đêm cũng gặp hoàn-cảnh như vậy!”

Hai hôm sau, độ lúc 10 giờ sáng, trong khi tôi đang ngồi trong phòng giáo-sư thì nghe những tiếng thét rùng-rợn của các nữ-sinh từ dãy lầu phía tây. Tiếng thét khủng-khiếp, tựa như tiếng thét của người khi bị lưỡi lê đâm vào cạnh sườn. Những tiếng thét đó, tựa như một luồng điện, lan từ phòng nọ sang phòng kia, rồi sang dãy lầu phía đông, kéo dài từ 30 đến 40 phút, có khi lâu hơn, mới chấm dứt.

Chuyện học sinh la hét như vậy mỗi tuần xảy ra vài lần và kéo dài trong ba năm liền; và mỗi lần học-sinh la hét như vậy thì vang động cả thành phố. Các nam-sinh thì không la hét, nhưng chúng bảo “trong khi la hét, mặt mày các nữ-sinh ngồi bên cạnh trông rất dễ sợ.” Mỗi khi nghe học-sinh la hét vang dội thì những người đang đi trên đường Võ Tánh trước mặt trường đều dừng lại xem. Những ai sống tại Huế trong thời-gian từ 1976 về sau mà không biết chuyện ma tại trường Gia Hội là điều đáng ngạc-nhiên.

Một nữ-giáo-sư, dạy Vật-Lý, đã nói với tôi: “Tôi cố gắng trấn tĩnh hết sức, không thì đã ném viên phấn và cùng hét với tụi học trò rồi!” Có lẽ ma chỉ trêu các nữ sinh chứ không chọc cô giáo? Tôi thì không bao giờ được chứng-kiến các nữ-sinh trong lớp tôi đang dạy la hét cả, mặc dù nữ-sinh các lớp bên cạnh đang la hét rất dữ-dội. Các học-sinh của tôi nói rằng: “Có lẽ vì thấy thầy đang dạy các em nên ma không dám vào trêu chọc tụi em!”

Những cảnh như vậy diễn ra hầu như mỗi tuần vài lần và kéo dài trong ba năm liền nên hầu như mọi người đang sống tại Huế không thể nói là không biết?

Đến năm thứ ba, vì chuyện kéo dài quá lâu nên một lần nọ, ông hiệu-trưởng mời một chuyên-viên y-tế từ trạm xá Gia-Hội đến để thăm-định tình hình. Anh ta bảo đó là do sự động kinh nhất thời mà thôi, không do ma quái gì cả. Một vài nữ-giáo-sư chi viện từ miền Bắc vào thì không đồng ý; họ quả-quyết đó là do bị ma trêu, vì họ biết một vài trường-hợp tương-tự như vậy đã xảy ra ở Hà Nội. Tôi hỏi một vài nữ-sinh vì sao mà la hét như vậy, thì các em đó luân-phiên cho biết rằng:

- “Em cảm thấy một bàn tay lạnh ngắt đang bóp cổ em.”

“Em thấy ai đang rì tóc em xuống và không thể ngẩng đầu lên được.”

- “Em cảm thấy một bàn tay chụp vào sau ót em và một bàn tay bịt mũi và miệng em lại.”

- “Em thấy hai bàn tay lạnh ngắt đang bóp vào hông em.”

- “Em cảm thấy hai bàn tay lạnh ngắt đang kéo chân em.”

- “Em cảm thấy những móng tay sắc đang bấm vào hông em.”

- “Em cảm thấy một bàn tay lạnh sờ vào má em và nghe như ai hỏi bên tai “Em có yêu anh không? Có đi chơi với anh không?” ... v.v...”

Khoảng năm 1980 hay 1981, tôi gặp lại vài phụ-huynh ở quanh trường và hỏi họ về chuyện la hét của học trò thì họ cho biết như sau:

“Thầy không biết à? Sau góc trường có một cái giếng sâu, bọn VC đã ném 17 hay 18 thanh niên xuống đó và lấp đất lại. Oan hồn các thanh-niên đó đã trêu chọc các nữ-sinh mà thôi. Chúng tôi và một nhóm phụ-huynh đã luân phiên nhau đến cái giếng cầu đảo bốn, năm đêm liền nên các cậu mới thôi trêu chọc con cái chúng tôi. Hơn cả tháng nay, đêm nào cũng có phụ-huynh đến đó cầu-nguyện.”

Khi viết đến đây tôi sực nghĩ rằng: Tại sao trong những năm từ sau 1968 cho đến 1975, các hồn ma vẫn “ở quanh quẩn” trong khuôn viên trường Gia Hội nhưng không khuấy phá học sinh mà mãi đến 1976 trở đi mới bắt đầu sách động? Hay là ma thương học sinh Cộng Hòa hơn học sinh XHCN chăng?

Những cựu học sinh trường Gia-Hội, hiện sống tại San José và ở Nam Cali, mỗi khi nghe lại chuyện Ma Mậu Thân tại trường thì đều rùng mình.

Chuyện ma tại trường trung-học Gia-Hội hiện nay vẫn còn ăn sâu trong óc tôi, không bao giờ quên được. Tôi tin rằng vong-linh các oan-hồn tại trường Gia-Hội vẫn còn “sống” tại đó. Chết đâu phải là hết?

Minh Trí